

Toni Räsänen

Tarinoita Opaliasta Osa 1

Kiitoksen sanat

Kiitos kaikille jotka uskoitte kirjaani ja olette sitä innolla odottaneet. Varsinkin äidilille joka minua niin kannusti tämän tekemisessä ja isälle joka tämän kipinän antoi kirjoittaa kirjani. Toivottavasti nautitte kirjasta yhtä paljon kirjan lukemisesta kuin minä nautin kirjan kirjoittamisesta. Hyviä lukuhetkiä.

© 2020 Toni Räsänen

Kustantaja: Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: Books on Demand, Norderstedt, Saksa

Norderstedt, Saksa ISBN: 978-952-80-2189-6

Luku 1. Kohtaamisia yössä.

Keskiyön kellot soivat taustalla, kun hän juoksi pitkin kujia yrittäessään karkottaa linnanvahdit. Puukannat kolisivat kivisiin katuihin hänen yrittäessä löytää piilopaikkaa. Vahtien sotisoivat kiilsivät soihtujen loisteessa ja heidän raskaat askeleensa tuntuivat saavuttavan. Yht' äkkiä hän kuuli vihellyksen tulevan pieneltä kujalta, jossa joku näytti seisovan kynttilä kädessään. Hän kääntyi ajattelematta kujalle ja katosi pimeyteen oven hiljaa narahtaen kiinni.

"Huhhuh... kiitos. Luulin jo hetkeni koittaneen"

"Eipä tuo mitään" Sanoi pienen kellarihuoneiston omistaja.

"Kuka sinä olet ja miksi autat minua".

"Nimeni on Fariam. Sinut minä tunnenkin. Olet Jasaries Machanam. "

"Jasaries: Mistä ihmeestä tiedät nimeni."

"Fariam: Kaikkihan meistä tietävät. Olet kuuluisuus. Sankari."

"Miten niin." -Katsoi Jasaries edelleen puuskuttaen ilmeenkään värähtämättä.

"Se mitä teit, oli uhkarohkeaa. Ihme että Whartit eivät ole vieläkaan saaneet sinua kiinni."

"Niin kai sitten..." -Puuskahti Jasaries. "Mutta hetkonen sanoit meistä?"

"Kyllä vain. Mekin vastustamme hänen ylhäisyyttään "pthyi" lordi Ewrethiä. Seuraa minua niin näet."

Fariam otti ison öljylampun seinästä ja sytytti sen pienellä risulla, joka oli takassa. Hän nykäisi seinässä olevasta koristeellisesta hopeisesta naulakon tapista ja kuului kivien hankausta.

Jasaries tuijotti ihmeissään seinään aukeavaa pientä käytävää.

"Tuletko" Huikkasi Fariam käytävältä.

Jasaries korjasi viittaansa ja astui salaovesta sisään.

Kivet hankasivat taas toisiaan ja oviaukko oli hävinnyt yhtä nopeasti, kuin siihen oli ilmestynytkin. He vaelsivat käytävää pitkin välillä sen tehdessä risteysksiä, välillä menen portaita alas ja välillä taas nousten ylös.

"Anteeksi nyt, mutta emmehän ole eksyksissä." -Kysyi Jasaries.

"Älä huolehdi olemme tuota pikaa perillä." Sanoi Fariam

Käytävien olisi luullut kuhisevan rottia ja hämähäkkejä tai muita öttiäisi. Näytti siltä kuin joku olisi siivonnut kaiken paraati kuntoon. Siellä täällä välkehti soihdut seinällä tai öljylamput roikkuen katosta. Minkäänäköisiä tienviittoja ei ollut. Jasaries yritti hahmottaa missä he olivat. Nämä olivat selkeästi jonkun entisenaikojen linnanherran rakennuttamia salakäytäviä ennenmuinoin. Mutta miten kaikki näytti näin uudelta ja haisi näin tunkkaiselle.

"Kas niin perillä ollaan." -sanoi Fariam

"Mutta tämähän on umpikuja. Pimeä kostea umpikuja" -tuhatti Jasaries

"Fariam: Niille, jotka eivät ole tiedolla siunattu saattaa tämä olla umpikuja. Katsohan. Hrtdeh Sam'Ah Kier'Ssa"

Taas samanlainen ääni, kun kivet hioivat toisiaan vasten lohkareen liukuessa sivulle. Jasaries oli ämillään ja mietti itsekseen "Miten ihmeessä kukaan enään osaa puhua mahtavien Perpolleyjen kieltä" Niin nuo suuret maagit kaukaa idästä. Joitten kerrotaan luoneen kaiken, tulleen taivaista, aiheuttaneen sodat, tuoneet rauhat. Tämä oli ensimmäinen kerta, kun Jasaries kuuli tätä kieltä puhuttavan ääneen sen jälkeen, kun viimeinen mestareista oli mestattu.

"Fariam: Tuletko sinä"

Jasaries hätkähti hereille omista maailmoistaan ja astui eteenpäin oviaukosta. Huoneessa oli lämmin tunnelma. Suuri takka paloi huoneen nurkkauksessa. Upeat suuret siniset kirjaillut matot koreilivat lattialla. Puiset seinät, jotka olivat maalattu lämpimän kerman värisiksi välkehtivät takasta tulevassa valossa kilpaa

kattokruunujen kanssa.

"Mikä ihmeen paikka tämä on" -Tokaisi Jasaries

"Tämä on vastarinnan yksi salaisista majoista" Sanoi ääni jostain päin huonetta.

"Kuka siellä" -Kysyi Jasaries

Yhtä nopeasti kuin Jasaries oli kysymyksensä esittänyt, seiso i hän kasvotusten kokonaan vihreisiin ja kasvoja peittäviin vaatteisiin pukeutunut hahmo hänen edessään.

"Hyvää iltaa. Anteeksi jos säikäytin. Nimeni on L'Defser"

Jasaries oli ällikällä lyöty. Mistä tuo tuohon ilmestyi, mietti hän itseks eeen.

"Il-iltaa nimeni on Jasaries" Sai hän sanotuksi ja ojensi kätensä tervehtiäkseen.

"L'Defser: Vihdoinkin saimme sinut ujutettua meidän luoksemme. Olet varmaankin rättiväsynyt. Ole hyvä istu."

Fariam käveli suurelle pyökistä tehdylle baaritiskille ja kaatoi isoon pikariin vihreän väristä juomaa.

"Mitä tämä on." Kysyi Jasaries

"L'Defser: Se on vahvistavaa juomaa. Olet varmasti lopen uupunut, kun juoksit päävartiostoa pakoon."

"Jasaries: Mutta mistä ihmeestä sinä sen tiedät."

"L'Defser: Meillä on silmät kaikkialla. Tai no lähes..." L'Defser tuijotti takkaan.Jasaries hörppi juomaansa hiljaa istuen ja miettien. Keitä nämä ovat nämä vastarantaliikkeen jäsenet. Miksi he haluavat auttaa minua. Jasariesin mietteet katkesivat äkisti, kun iso tammi ovi lennähti auki ja sisään asteli hintelä, mutta pitkä mies, joka kantoi suurta marjakuusi jouta.

"Iltaa yötä aamua torppaan" Sanoi jousimies suurella matalalla äänellä.

Hän potkaisi villisian nahasta tehdyt saappaansa nurkkaan ja heitti hattunsa naulakkoon ja rysähti suurelle sohvalle. Joka näytti olleen

joskus aatelisen kartanossa.

"Ah. Meillä on näköjään vieraita. Tervehdys, nimeni on Masrael."

Sanoi jousimies

"Tervehdys. Nimeni on Jasaries" Jasaries nousi ylös ja laski pikarin tammipöydälle ja asteli Masraelin luokse.

Hän tunsu itsensä hyvin lyhyeksi pitkän miehen noustessa seisomaan ja paiskaamaan kättä.

"L'Defser: Sinunhan ei vielä pitänyt tulla. Kellohan ei ole vielä edes yhtä."

Masrael murahti ja nauroi: "Hah he olivat muuttaneet reittiään.

Lordin lähetys ei tullutkaan Havian metsän läpi niinkuin olimme uskoneet."

"L'Defser: Kautta korkeimman. He onnistuivat siinä taas."

"Fariam: Mutta missä muut tark'ampujat ovat?"

"Masrael: Äh. He lähtivät Guyren kaupunkiin hankkimaan lisätietoja Lordi Ewrethin kunniavartioston liikkeistä. He ovat huhujen mukaan laajentamassa hyökkäystään etelässä."

Jasaries istui hiljaa tuolillaan ja katseli upeaa ase kokoelmaa piilopaikan seinustalla.

"Jasaries: Onko tuo.. Voiko se olla.. Hyvänen aika. Teillä on lehtikansan aito Haerl puusta tehty jousi arvometalli ja kivi koristeineen."

"Fariam: Aivan. Arvasin sinun tunnistavan sen. Meillä on myös monta muuta asetta kaukaa eripuolilta tunnettua maailmaa."

"Jasaries: Kyllä. Ne ovat kauniita." Jasaries haukotteli ja venytti itseään.

"L'Defser: Sinä varmasti olet väsynyt. Tule, seuraa minua."

He nousivat pienet portaat ylös ja kävelivät pitkin käytävää, jossa oli muotokuvia entisajan oikeamielisistä hallitsijoista. Seinältä puuttui kaikki, jotka olivat toimillaan sortuneet pahaan. Käytävän yhdellä seinällä tosin oli kuva Lordi Ewrethistä, mutta se oli heitelty täyteen

tikareita. Aivan, Tammarendin suuri valtakunta oli saanut osansa jo aiemmin pahoista kuninkaista ja keisareista, mutta Ewreth oli ihan omaa luokkaansa. Kuka häntä ei kumarra hän ei päättä omista. Hänen noustessaan valtaan kepulikonstein oli hän ensitöikseen liittänyt väkipakolla ja miekalla lähimmät naapurikaupungit omaan valtakuntaansa. Ja, kun hänen vallanhimonsa kasvoi, julisti hän sodan muillekin alueille. Tähän mennessä on Ewreth marssinut voitokkaasti sisään kaupunkien ja linnojen porteista, muinaisten vuorten asukkaiden halleihin ja metsäkansan ja järvikansan kylät ja kaupungit ovat myös tuhottu tai alistettu. Kuka uskaltaisi vastustaa Ewrethiä. Niin. Kukapa tosiaan. He saapuivat vieraille tarkoitetulle pienelle sisennykselle, jossa oli kaksi ovea. L'Defser avasi pienen mäännystä tehdyn oven, joka oli maalattu punaiseksi, niinkuin muutkin ovet piilopaikassa.

"L'Defser: Kas niin. Voit nukkua täällä. Sytytänkö tulen takkaan vai?"

"Jasaries: Ei tarvitse, kyllä minä pärjään."

"L'Defser: Hyvä on kutsu minua, jos tarvitset jotain. Olen päähuoneessa, on näet minun vahtivuoroni."

Jasaries hymyili ja nyökkäsi.

"L'Defser: Ainiin siinä puisessa pienessä ruskeassa kaapissa on juomaa, jos sinua janottaa."

Jasaries otti viittansa ja asetti sen naulakkoon kahden pienen miekan kanssa. Nuo miekat oli joskus takonut metsäkansan pääseppä kaukaa lännestä. Heidän aseillaan oli taikavoimia. Se teki miekankäyttäjistä nopeamman, sai nuolen lentämään pidemmälle ja keihään tarkemmin. Jasaries oli saanut ne eräältä tietäjältä autettuaan hänet pois Ewrethin vankityrmästä. Jasaries otti vielä kenkensä pois ja asetteli ne ison puisen arkun päälle, joka oli teräksellä vahvistettu. Hän rojahti makaamaan silkin pehmeään vuoteeseen, huokaisi syvään ja vaipui uneen.

Ulkona oli vielä pimeää, kun Jasaries heräsi. Kukkokaan ei ollut vielä

laulanut. Jasaries katsoi huoneessa olevaa isoa kaappikelloa, jonka viisaritaulu välkehti takan ja kynttilöiden valossa.

"Vasta puoli viisi" Hän tokaisi itseksensä ja nousi istumaan sängyn laidalle.

Jasaries laittoi saappaat jalkaan ja käveli kohti päähuonetta.

"Mahtaakohan kukaan muu olla hereillä." Hän mutisi uneliaana.

"L'Defser: Kas, etkö saanut unta. Tule ottamaan lämmintä keittoa."

L'Defser kauhoi yrteiltä tuoksuvaa kasviskeittoa isosta padasta joka roikkui takassa. Hän otti puisen korkin punaisesta pullostasta, jonka sisältö tuoksui aivan vaniljalle. Kaatoi sitä pronssiseen mukiin ja ojensi sen Jasariexselle.

"L'Defser: Istu, istu. Tässä on hyvä suoraan takan vieressä.

Kasviskeiton resepti on isoisoisoäitini, kulkenut suvussa jo pitkään."

L'Defser avasi painavan näköisen kaapin ja otti sieltä pähkinäleipää.

Mursi siitä kaksi viipaletta ja ojensi ne Jasariexselle samalla naurahtaen.

"L'Defser: Tämä taas on isoisoisoisäni resepti."

"Jasaries: Sinun sukulaiset ovat varmaan hyviä leipureita ja kokkeja."

L'Defser huokaisi syvään ja tuijotti keittolautastaan.

"L'Defser: Niin. He olivat. Isällä ja äidilläkin oli Hamfdroissa oma leipomo. Nyt kaikki joutuvat maksamaan kovia veroja ja jopa hengellään."

"Jasaries: Aivan. Kaikki nämä Ewrethin sodat vievät jotain kaikilta."

"Masrael: Hah, kun vain pääsisin hetkeksi samaan huoneeseen sen niljakkeen kanssa."

Jasaries ja L'Defser hätkähtivät.

"L'Defser: Masrael mistä sinä siihen tupsahdit. Luulin, että olet nukkumassa."

"Masrael: Hahaha, te säikyt metsäneläimet. Ei ei, en saanut unta, kun mietin ovatko jäsenemme jotka Guyreen lähtivät kunnossa"

"L'Defser: Mutta Masrael hyvä sinnehän on monen päivän matka."

"Masrael: Niinhän sinä luulet. He saivat kyydin vankkureilta, joka kuljettaa tyhjiä hunajaolut tynnyreitä paikalliseen panimoon."

"L'Defser: Sinä ja sinun ideasi. Tahnuam suojelkoon heitä ja heidän kulkuaan."

Yhtäkkiä suuri tammi ovi lennähti auki ja sisään kompuroi risupartainen mies nojaten miekkaansa. Hänellä oli nuoli olkapäässään. Tulija kerkesi huutaa vain: "He ovat tulossa". Ja lyyhistyi maahan.

Fariam juoksi paikalle nukkumasaleista ja huusi: "Mitä korkeimman nimeen täällä tapahtuu"

"L'Defser: Näyttää siltä, että yksi vartioistamme on haavoittunut"

Fariam harppoi maassa makaavan miehen luo ja katsoi nuolta. "Voi ei. Tämä on myrkkynuoli."

Masrael muratti vihasesti, vetäisi kaksi tikaria selkäpuoleltaan ja huusi "Nyt ne iljettävät rotat, alimman tason paholaiset saavat kyllä tuntea nahoissaan jotain muuta kuin sateen."

Fariam astui Masraelin eteen ja kurotti tätä olkapäähän. "Ei, on parempi, että jääme tänne. He eivät ikinä löydä tätä paikkaa. Mutta jos tuonne menet varma kuolema odottaa sinua ja muita."

Jasaries supisi hiljaa itseksensä rukousta urhean soturin viimeiseksi voiteluksi. Fariam katsoi Jasariesta joka oli kyykistynyt kuolleen jousiampujan viereen.

"L'Defser: Kautta Mergelmin. Milloin tämä verenvuodatus loppuu."

Jasaries ponnahti ylös ja puristi kätensä nyrkkiin.

"Jasaries: Tämä loppuu silloin, kun Ewreth makaa merkitsemättömässä haudassaan"

"Masrael: Sille liejun syöjälle en kyllä edes viitsisi kaivaa hautaa"

"Fariam: Noh noh, ymmärrän vihanne. Mutta muistakaa. Se vain johtaa uuteen koston ja kuolemaan."

"Jasrael: Olet kai oikeassa Fariam. Mitä me voisimme tehdä. On oltava jotain."

Kaikki olivat hiljaa. L'Defser painoi ruumiin silmät kiinni ja käveli baaritiskille kaataakseen itselleen ison pikarin juomaa. Jasrael otti ison puisen piipun vyöltään ja tupakkapussinsa. Fariam nojasi takan pielukseen ja tuijotti tuleen.

Masrael isona ja voimakkaimpana nosti ruumiin ja lähti kuljettamaan sitä kohti huonetta, jota he kutsuivat sankarien hoviksi. Siellä lepäsi muitakin, jotka olivat saaneet surmansa puolustaessaan sitä mitä katsoivat rakkaaksi tai tärkeäksi Ewrethin repiessä kaiken maan tasalle.

"Jasrael: Tiedätkö Fariam. He kyllä löytävät tämänkin paikan viellä. Eikö meidän olisi parempi lähteä jonnekin toisaalle ja koota rivejämme. Kuinka monta teitä täällä on"

Fariam tuijotti hiljaa edelleen tuleen aivan kuin hän keskustelisi itse tulen herran kanssa.

"Fariam: Nyt meitä on täällä kolmekymmentäyhdeksän. Ja sinä tietenkin."

"Fariam: Kuule L'Defser, en tahtoisi pyytää, mutta olet ainoa, joka siihen pystyy."

L'Defser nyökkäsi, laittoi pikarin pöydälle ja veti hupun päänsä yli ja asteli tammiovesta ulos.

"Jasrael: Mutta Fariam ethän tiedä mikä tuolla odottaa."

"Fariam: Älä hänestä huolehdi, häntä he eivät saa noin vain kiinni. Hän näet osaa olla yhtä metsän kanssa."

"Jasrael: Meinaatko? Onko hän?"

"Fariam: Kyllä, ihka aito metsäkansan Mihsnar druidi."

Jasrael sytytti piippunsa, nojautui taaksepäin ja katseli kättään, jossa kolme suurta arpea komeili kämmenselässä.

"Fariam: Anna kun arvaan Ewrethin miehet?"

Jasrael nyökkäsi hiljaa ilmeenkään värähtämättä.

"Jasrael: Jouduin kerran aikoinaan taisteluun yhtä heistä vastaan ja hän innokkaasti yritti saada miekka käteni irti miekastani. Onnekseni

hänen osuma tarkkuudessaan on parantamisen varaa."

Masrael tuli sankarien hovista hymyillen. "Hän lepää nyt, hän on usvan tuolla puolen Hywrethin metsässä, jossa ei enään kuolemaa ole."

"Masrael: Onko Jasaries tuo Owrethin tupakkaa Mialdan kukkuloiden takaa."

Jasrael nyökkäsi ja puhalteli samalla savua nenästään ja kurottautui antamaan tupakka pussiaan Masraelille.

"Masrael: Ah tämä se on jotain tämä. Ei ole mitään rauhoittavampaa kuin Owrethin yrttinen tupakka. He todella tietävät mitä tekevät."

Masrael vilkuili ympärilleen "Missä L'Defser."

"Fariam: Lähetin hänet katsomaan tilannetta. Ja lähettämään sanaa muille jousimiehille, jotta tulevat sisään. Ulkona on vaarallista."

Masrael tuhahti ja sytytti piippunsa. "Taasko sinä lähetit sen hiippailemaan ja hännäämään Ewrethin vartiostoa."

Jasrael koputti piipunpesäänsä takanseinämään ja veti repustaan esiin erikoisen näköisen huilun.

"Jasrael: Ehkäpä pieni laulu antaisi meille voimia ja rauhoittaisi mieltä."

Masrael nyökkäsi ja Fariam hymähti baaritiskin takaa.

"Oletko nähnyt käytävät vuorten asukkaiden. Rakennelmat puiset korkealla punapuissa. Oletko kuullut vedenalaisista kansoista. Metsät ikuiset loputtomat, joissa sovussa kaikki saa kulkea. Kumartanut kuninkaille yrttejä kerännyt velhoille. Aikojen alusta kaikki kasvanut muuttunut rauhat ja sodat unholaan jääneet, mutta ainiaan kuljet kuitenkin, sen jälkeenkin, kun usvan ohitatkin."

Kolmikko istui ja joi hunajasimaa miettien seuraavaa siirtoaan ja tietenkin odottaen L'Defserin tuloa.

Jasaries teroitti ja kiillotti tikareitaan. Masrael punoi uutta lankaa

jouseensa ja Fariam oli kaivanut vanhat taikakirjansa esille ja luki niitä Tammiovi aukeni ja kaikki kääntyivät katsomaan. Sisään astui L'Defser jonka perässä koko piilopaikan vartiosto tuli sisään, kaikki haavoittumattomina.

"L'Defser: Hah Ewrethin kunniavartiostosta ei ole meille vastusta hän röyhisti rintaansa ja nosti vyötään."

"Fariam: Mukava nähdä teidät kaikki hengissä. Istukaa, juokaa, syökää ja levätkää."

"Masrael: Lyön vaikka vetoa, että seuraavaksi väität itse hoidelleesi kymmenen heistä L'Defser."

"L'Defser: Ei ei. Vain yhdeksän." Hän nauroi. "L'Defser: Jasaries tässä on joku, jonka haluan, että tapaavat. Saanko esitellä Uryel."

Jasaries nousi seisomaan ja asteli Uryelin luokse. He paiskasivat kättä ja hymyilivät toisilleen.

"Uryel: Ah olemme saaneet todellisen vahvistuksen joukkoihimme. Todellisen Whartien kauhun."

Masrael selvitti kurkkuaan ja huusi "Kuulkaahan nyt kaikki tiedätte varmaan, kuinka Mihdioelle kävi. Hän makaa nyt sankarien hovissa. Meille muillekin käy niin, jos emme lähde täältä."

"Fariam: Aivan. On vain ajankysymys, milloin jotain sattuu. Me kyllä saisimme eksytettyä heidät kellareihin ja käytäviin. Mutta meidän salainen paikkamme olisi vaarantunut."

"Jasrael: Minusta meidän olisi lähdettävä Hdeernin metsään ja löydettävä Ewrethiä kiusaava lainsuojattomien joukko, johon kuuleman mukaan kuuluu metsänkansaakin ja susi ihmisiä."

"Fariam: Luuletko, että he säästäisivät meidän henkemme, jos menisimme lähellekään heitä."

"Masrael: Onko meillä Fariam muutakaan vaihtoehtoa. Paras mitä voimme nyt tehdä on kerätä kaikki kynnelle kykenevät ja halukkaat jos aiomme tehdä tästä hirmuhallinnosta lopun."

Tuvassa alkoi kamala mekkala, kun kaikki huusivat yhteen ääneen

ehdotuksen puolesta ja vastaan.

L'Defser vihelsi korkeaäänisen vihellyksen ja huusi "L'Defser: Hiljaisuus. Kauhea meteli. Eihän täällä kuule omia ajatuksiaan. Tehdään näin. He, jotka haluavat lähteä Hdeerniin käsi ylös. Mm. Hyvä. Ja ne, jotka haluavat lähteä Guyrneen kertomaan muille ja hankkimaan vahvistuksia. Kuulemma lännessä on vielä paikkoja jotka eivät kumarra Ewrethille"

"Masrael: Minä voin johdattaa heitä, jotka halusivat lähteä Guyrneen. Tuletko mukaani Fariam. Meillä olisi käyttöä sinun taioillesi."

"Fariam: Hyvä on. Minä tulen. Näin meillä on molemmilla retkikunnilla puolet. Ja sitä paitsi Uryel sinähän olet kotoisin Hdeernistä päin."

Uryel nyökkäsi "Kyllä vain olen. Kaunispaikka. Monta metsäkansan kylää. Minä vartuin yhdessä niistä. Nykyään joudun peittämään piirteeni hupulla, kun olen kaupungissa. Ennen oli toisin."

"Jasrael: Hyvä on, sopikaamme näin. Lähetämme viestin, kun olemme kohdanneet lainsuojattomat. Olkoon jumalat suotuisia teille kaikille."

"KAUTTA KORKEIMMAN HURRAAAAAA" Huusivat kaikki yhteen ääneen. Ystävyksemme pakkailivat tarpeellisia tavaroita, kuten ruokaa, vaatteita, juomaa ja leiriytymistarpeita. Fariam käveli Jasarieksen luokse pidellen jotain, joka oli kääritty vilttiin.

"Fariam: Ole hyvä Jasaries. Ota nämä." "Jasaries: Mitä tässä on." Jasaries avasi viltti käärön, jonka alta paljastui kaksi kullalla koristeltua nahkaista tikarin huottraa ja tikaria. Hän otti yhden tikarin huotrastaan ja hämmästyti taidokasta käsityötä.

"Jasaries: Missä ihmeessä näin upeita teriä tehdään."

"Fariam: Ne ovat ikivanhoja taottu ennenmuinoin syvällä vuorten saleissa metallista, joka on jo jäänyt unholaan."

"Jasaries: Nämä ovat täydelliset. Kiitos. Kunpa voisin antaa jotain

sinulle."

"Fariam: Uskon, että joku päivä vielä voit." Fariam hymyili.

Sankarimme lähtivät piilopaikastaan ja hetken vaellettuaan käytävällä he tulivat luukulle, johon puun juuret olivat levittäytyneet. L'Defser avasi hitaasti luukun ja katsoi metsään.

"L'Defser: Hyvä on, ei ketään missään, mennään."

He hyvästelivät toisensa jättimäisen vaahteran juurella ja toivottivat korkeimman siunausta. Toinen ryhmä lähti kohti Guyrnen kaupunkia ja toinen kohti lainsuojattomien piilopaikkaa.

"L'Defser: olkaa varuillanne Wartheja on joka puolella lisäksi tavansotilaita ollaan otettu tueksi."

Jasaries ja muut nyökkäsivät. He etenivät vaivihkaa metsän suojassa välttämällä polkuja ja teitä sekä aukeita. Siellä täällä metsäneläimet pysähtyivät katsomaan värikästä joukkoa. Linnut lauloivat ja taivas oli kirkas.

Mitä syvemmälle metsään he menivät sitä epäluuloisemmaksi ja hermostuneemmiksi joukkion soturit tulivat. Jasaries päätti kysyä mistä on kyse. "Jasaries: Mikä on, mehän olemme jo kaukana Ewrethin vartiostosta."

"Aivan. Mutta etkö ole kuullut metsän velhosta." Vastasi ääni joukosta. "L'Defser: Hyvänen aika sehän on vain taru, jolla peloteltiin lapsia." "Jasaries: Mikä taru. Minä kun.. en ole täältäpäin katsos."

"L'Defser: On kerrottu tarinoissa, että metsässä asuu suuri velho tai hänen henkensä. Velho osaa taikoa kenet tahansa miksi tahansa metsän kasviksi tai eläimeksi. Metsässä on paikkoja, joissa on omituinen rypäs puita. Tarina kertoo, että ne ovat sotilaita, jotka lähetettiin vangitsemaan hänet."

"Jasaries: Mutta nehän ovat vain tarinoita. Eihän suuria velhoja ole enää olemassakaan. Se vähä mitä taikuutta on jäljellä, sillä ei muuteta ketään puuksi ja oraviksi."

"L'Defser: En voisi olla enempää samaa mieltä. Noniin tulkaahan

Ewreth valtaa alaa ympäri tunnettua maailmaa. Kaikki ovat ajettu ahtaalle ja vastarintaliike nousee pimennosta. Tietty tapaus sysää sankarimme liikkeelle etsimään lisää jäseniä kukistaakseen Ewrethin hallinnon. Mitä vaaroja ja ihmeellisyyksiä sekä ihmeitä odottaa matkan varrella.

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi